

УДК 047.31 + 811.161.2

**«УКРАЇНСЬКА МОВА
ЯК ДЕРЖАВНА»: ПЛЕНУМ НАУКОВОЇ
РАДИ «УКРАЇНСЬКА МОВА»**

20 листопада 2014 року в Інституті української мови НАН України відбувся Пленум Наукової ради «Українська мова» на тему «Українська мова як державна». На Пленум винесено для обговорення проблему функціонування української мови як державної в Україні та посилення її ролі в інтеграції соціуму та зміцненні суспільства. Актуальність зібрання зумовлена численними теоретичними та практичними проблемами, потребою обмінятися думками щодо мовної політики та мовного будівництва в державі.

У засіданні взяли участь члени Наукової ради та завідувачі, професори кафедр української мови вишів багатьох міст України: Львова, Івано-Франківська, Одеси, Луцька, Кам'янець-Подільського, Херсона, Чернівців, Полтави, Донецька, Житомира, Вінниці, Умані, Слов'янська, Ніжина, Переяслава-Хмельницького, Києва.

Відкрив засідання голова Наукової ради «Українська мова», директор Інституту української мови НАН України, д. ф. н., проф. *П.Ю. Гриценко*, який у вступному слові привітав усіх присутніх з початком роботи Пленуму, зацентрувавши увагу на важливості цього зібрання й усвідомлення того, що мова зберігає статус незалежного феномену. У виступі також наголошено на українсько-центричній зорієнтованості, на необхідності дієвого механізму втілення рішень виконавчого органу, який буде за це відповідати. Водночас кафедри української мови університетів України можуть розв'язати багато питань.

© Н.О. ЯЦЕНКО, 2015

У доповіді «Статус української мови як державної — імператив у мовному будівництві України» *П.Ю. Гриценко* зосередив увагу науковців на особливостях української мови, яка є рідною для переважної більшості мешканців нашої держави, а зрозумілою фактично для всіх її громадян (спілкування українською мовою громадян України різних національностей не провокує непорозуміння, комунікативного бар'єру), виконує важливу роль засобу міжнаціонального спілкування, глибинної інтеграції в український соціум. У цьому полягає одне з призначень української мови як державної: забезпечити порозуміння між громадянами з різними материнськими мовами і різномовним первісним (чи набутим) мовним досвідом, інтегрувати через комунікацію в різних сферах громадського життя феєричну різність особистостей (щодо етнічної й первісної мовної належності, орієнтованості на відповідні культурні традиції, конфесійні пріоритети) в єдиний гармонійний злютований соціум. Для цього українська мова, як наголосив доповідач, має необхідні формальні засоби: розвинену граматичну систему; багатий словниковий запас; розпрацьовані термінологічні підсистеми різних галузей знань, науки, професійної діяльності; величезний фонд текстів різних жанрів, стилів і стильових течій; важливою опорою функціонування й розвитку української мови є наукове забезпечення мовопізнання й мовокористування — ґрунтовні академічні і прикладні граматики, різнотипні словники, правописні довідники, самовчителі для охочих опанувати українську мову. Розв'язання мовного питання в Україні — процес складний, і триватиме він не одне десятиріччя. Задля зняття зумисне створеної напруги в суспільстві сьогодні особливо актуальними є чітко визначені й прозорі сигнали дорожньої карти мовної розбудови України, очікувані від її очільників. Українська мова — могутня своїм структурним розмаїттям і багатовіковими осягненнями-традиціями — вистояла в епохи бездержавності, чужомовного домінування й цілеспрямованого геноциду, без належної підтримки й захисту пройшла тернистий шлях розвитку й удосконалення народом-миротворцем. Сьогодні в незалежній Україні, яка виборює своє європейське демократичне майбутнє, українська мова зміцнює свої позиції як мова державна, далі розвиває свою структуру й комунікативний потенціал, поступово набуває прав-обов'язків інтегратора багатонаціонального українського суспільства. *П.Ю. Гриценко* наголосив також на необхідності створення перспективної, несуперечливої державної програми мовного будівництва в Україні, окремої повноформатної, а не в ролі сегмента чи додатка до програми гуманітарного розвитку. Мовна перебудова України — держави з такою складною і суперечливою мовною спадщиною — потребує відповідної інфраструктури та спеціально підготовленого корпусу менеджерів з мовознавців-політологів і управлінців, яких сьогодні, на жаль, ще не готують українські університети.

Про стратегії мовної політики, задекларовані в передвиборних партійних програмах, повідомила д. ф. н., проф. *Л.Т. Масенко* (Київ) в до-

повіді «Завдання державної мовної політики в контексті політичних змін в Україні». Крім позитивних змін, зокрема відсутності пропозицій щодо надання російській мові статусу другої державної навіть у програмах так званого «Опозиційного блоку» і «Сильної України» Сергія Тігіпка, доповідачка відзначила й недоліки програм партій демократичного спрямування в галузі гуманітарної політики. Зокрема, передвиборна програма Всеукраїнського об'єднання «Батьківщина» взагалі не торкається питань мовного планування, а програми «Об'єднання «Самопоміч» і Радикальної партії Олега Ляшка обмежуються загальними фразами. Конкретно й докладно викладені завдання мовної політики в програмі Всеукраїнського об'єднання «Свобода», але його немає тепер у Верховній Раді.

Деякі критичні зауваження висловлено і до програми партії «Блок Петра Порошенка». На думку доповідачки, потребує уточнення теза «Жити вільно — означає й вільно користуватися рідною мовою».

Безперечно, у приватній сфері кожна особа має право на використання рідної мови, проте в адміністративно-управлінській, освітній та інших сферах публічного життя держава має гарантувати обов'язкове вживання української мови. Недотримання цієї норми в ситуації асиметричної двомовності, що склалася внаслідок тривалого періоду русифікації, спричиняє подальший розвиток процесів мовно-культурної асиміляції, що розхитують засади Української держави.

Пріоритетним завданням в галузі національної безпеки і надалі є удосконалення мовного законодавства та заснування Комітету державної мовної політики, якому були б надані функції контролю за виконанням 10-ої статті Конституції України.

Доповідь д. ф. н., проф. *М.І. Степаненка* (Полтава) «Українська мова і суспільно-політичні трансформації сьогодення» присвячено з'ясуванню з опертям на метод соціолінгвістичного портрета сучасної мовної ситуації в Україні, передусім тим змінам, які передбачені Законом «Про засади державної мовної політики» авторства Сергія Ківалова та Вадима Колесніченка. У ній докладно схарактеризовано з вирізненням диференційних, кваліфікативних і класифікаційних ознак найважливіші лексичні й лексико-семантичні зміни в сучасному публіцистичному дискурсі, спричинені дією екстралінгвальних чинників — Помаранчевої революції, Революції Гідності (Єврореволюції). Окреслено новий семантичний обсяг слова-поняття майдан (Майдан), проаналізовано й систематизовано неологізми, деякі перифрази і перифрастичні ряди, що номінують учасників революційних змін 2004–2014 рр. — політиків, державних і громадських діячів, борців-патріотів, затятих adeptів режиму Януковича, суспільно-політичні пертурбації в Україні цього періоду.

Як привернути увагу до тих явищ у житті суспільства та в стані самої української мови, що пов'язані з її конституційно закріпленим статусом як державної і тими сферами комунікації, у яких цей статус реалізується

практично, поділилася досвідом д. ф. н., проф. *Л.О. Ткач* (Чернівці) у доповіді «**Українська мова як державна та сучасні комунікативні практики**». Реалізація офіційних функцій української мови, зростання її комунікативної потужності залежать і від державної мовної політики, і від мовної поведінки представників різних соціальних, професійних та вікових груп.

Вибір української мови — чи то як мови природного повсякденного спілкування, чи то як мови кар'єри, чи то як ідентифікаційної ознаки особистості, чи то як мови письменницької творчості — зумовлений передусім такими аспектами, як прагматичний, аксіологічний, етичний, естетичний, емоційний та ін. Усі вони певною мірою позитивно впливають на сучасні комунікативні практики. Проте не можна скидати і тих загрозливих політичних обставин, у яких опинилася за останній рік Українська держава, і негативного впливу тих явищ, що характеризують сучасну глобальну масову культуру постіндустріального суспільства з її цілковитим запереченням традиційної національної культурної парадигми, й маніпулятивних технологій як інструмента сучасної інформаційної війни Росії проти України, одним із об'єктів якої є українська мова загалом, її історія та історично зумовлені територіальні варіанти.

До вже за давних причин, що негативно впливають на сам стан української мови (неусталеність правописних та стильових норм; брак нового, науково виваженого академічного словника тлумачного типу; невисока ринкова конкурентність та недостатній обсяг українськомовних книг і періодичних видань; фрагментарність у загальному інформаційному обігу тем про досягнення української мови й літератури) додалися й нові негативні чинники, що виокремилися в останнє десятиріччя. До них належать: 1) *бюрократизація* української мови, тобто неспівмірна перевага в інформаційному просторі писемного зразка української мови, зокрема її офіційно-ділового стилю, що реалізується як усний; 2) *спотворення природного артикулювання* звуків та *інтонування фраз* української мови внаслідок інтерферентного впливу російської та англійської мов у мовленнєвій практиці тих представників медіа, для яких українська мова є не першою розмовною мовою, а вивченою; 3) *розмивання* в сучасних медіа-практиках *архетипового ґрунту культурних текстів* та зумисна *профанація традиційних образів*, ідеологічно значущих для українців; 4) *квазінаукові маніпулятивні практики*, спрямовані на *фальшування змісту національних символів*; 5) *переорієнтація* з позитивного на негативний і навпаки *конотативного поля* лексичних одиниць української мови та ін.

Вивчення механізмів таких комунікативних практик та запобігання негативним наслідкам їх дії має стати одним з актуальних завдань сучасного українського мовознавства. А протидія цим механізмам повинна бути одним із напрямів та інструментів мовної політики Української держави.

Актуальність нових напрямів, що є надійним джерелом для зміцнення статусу української мови як державної, відзначила і д. ф. н., проф. **Т.Ю. Ковалевська** (Одеса) в доповіді «**Українська мова в контексті інформаційних воєн**». Авторка переконана, що зміцнення державного статусу української мови вимагає від науковців не лише її безпосереднього впровадження та збереження нормативних констант у всьому розмаїтті різножанрових дискурсивних практик, а й розроблення новітніх напрямів, безпосередньо пов'язаних з активацією функціональних можливостей мовної системи, її прикладним потенціалом. Серед таких напрямів на особливу увагу заслуговують психо- і нейролінгвістика, комунікативна й сугестивна лінгвістика, нейролінгвістичне програмування, оскільки саме ці дисципліни щонайперше орієнтовані на вивчення глибинних механізмів синтезу й аналізу мовлення, що відповідно уможливорює конструювання текстових масивів із прогнозованою сугестогенністю як визначальною функційною домінантою комунікації загалом. Актуальність зазначених напрямів увиразнює також потреба протистояти потужній інформаційній агресії сучасного нетократичного суспільства, наявній у континуальному просторі інформаційних воєн. Ідентифікація патогенних вербальних маркерів, чітке усвідомлення спектральних характеристик їхнього кодування і декодування в проекції на специфіку лінгвокультурної спільноти, знання стратегій і тактик вербального знезброєння негативних сугестогенів уможливить як безпосередній захист від елементів маніпулятивно-агональної комунікації, так і відповідну корекцію в реагуванні на деструктивну інформацію сучасних медій.

У доповіді д. ф. н., проф. **В.П. Олексенка** (Херсон) «**Українська мова в студентському середовищі (на матеріалі Херсонського державного університету)**» зацентровано увагу на дослідженні мовної ситуації в студентському середовищі університету та виявленні особливостей функціонування української мови в умовах українсько-російського білінгвізму. У зв'язку з цим у виші проведено експеримент, що складався з соціолінгвістичного опитування студентів за місцем навчання методом анкетування в присутності (за необхідності — за допомогою) інтерв'юера. Проаналізувавши сучасну мовну ситуацію в Херсонському державному університеті, доповідач схарактеризував стан мовного режиму залежно від напрямку підготовки студентів гуманітарних та негуманітарних спеціальностей.

Актуальну й цікаву ідею щодо реалізації різноманітних форм творчої співпраці очолюваної доповідачкою кафедри й державних службовців Волині висловила к. ф. н. **С.К. Богдан** (Луцьк) у доповіді «**Українська мова в системі підвищення кваліфікації державних службовців Волинської області**». Закцентовано увагу на одній із найважливіших функцій української мови — *державотвірній*, яка не актуалізована дотепер ні в навчальній літературі, ні в лексикографічних джерелах. Власне, ця функційна ознака мови спонукає до найповнішого її використання насам-

перед у сфері державного управління. Доповідачка поділилася досвідом співпраці кафедри історії та культури української мови Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки з Волинським обласним центром перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників органів державної влади, органів місцевого самоврядування, державних підприємств, установ і організацій, що триває з 2003 року. Розроблено спільно програму, що входить до основної складової підвищення кваліфікації державних службовців Волинської області. Вона зорієнтована насамперед на щоденну актуалізацію української літературної мови, кажучи стереотипно, у владних коридорах Волині й культивування шляхетних вимірів міжособистісного спілкування. Ця програма передбачала (і передбачає!) не фрагментарну, а системну й різноаспектну спільну діяльність. Тематично вона об'єднала такі напрями: 1) поглиблене вивчення різних аспектів мовної культури в усному та писемному мовленні держслужбовців; 2) ознайомлення з вагомими й дискусійними проблемами мовної ситуації, мовної політики та законодавства в Україні паралельно з вивченням світового досвіду мовного будівництва; 3) пізнання теоретичних засад корпоративної культури держслужбовців, етики й етикету їхнього спілкування, а також практичної реалізації їх; 4) формування навичок прилюдних виступів.

Форми можливих занять і зустрічей не регламентовані: це лекції, практичні заняття, тренінги, круглі столи, тематичні зустрічі. Слухачами понад ста таких занять упродовж 2004 — 2014 рр. були працівники різних організацій: апарат обласної державної адміністрації, Луцька та Володимир-Волинська міські ради, Державний архів Волинської області; Ківерцівська, Ковельська, Любешівська, Ратнівська, Шацька райдержадміністрації, Головне управління Державної казначейської служби України у Волинській області, Державна фінансова інспекція у Волинській області, Апеляційний суд Волинської області, державні службовці та посадові особи різних ланок обласних державних структур, які проходили планові підвищення кваліфікації. Крім навчальних занять, викладачі підготували понад десять методичних рекомендацій, які допомагають слухачам уже самостійно зорієнтуватися в джерелах, основних аспектах вивчення певної проблеми.

Викладачі беруть також активну участь у науковій міжнародній конференції *«Актуальні проблеми державного управління на сучасному етапі державотворення»* (яку вже увосьме цього річ 27 листопада проводитиме Волинський центр перепідготовки держслужбовців), оприлюднюючи результати своїх наукових доробків.

Вагомий аспект нашої співпраці — урочисті тематичні зустрічі, активними учасниками яких є всі присутні, а не лише ведучі й організатори. Одна з недавніх була присвячена ролі Тараса Шевченка в становленні й розбудові української літературної мови. Проведено також круглі столи: *«Українська мова як чинник державотворення»*, *«Державна мовна політика в Україні»*.

Функціонування української мови в рекламі проаналізувала к.ф.н. **Г.М. Сюта** (Київ) в доповіді «**Українська мова в рекламі: нормативний, естетичний, етнокультурний виміри**». Відзначено, що реклама — невід’ємний і багатовимірний атрибут нашого життя. Для мовознавців це передусім текст, який сприймаємо й оцінюємо на рівні *норми, естетики та етнокультурного змісту*.

Непривабливість мовного образу сучасної української реклами пов’язана насамперед із численними порушеннями норми й естетики висловлення. Ці порушення майже дзеркально повторюють типи помилок, характерні для інших функціональних стилів і жанрів мови, але водночас ще й додатково закріплюють їх у мовній свідомості через візуальний та аудіальний супровід (тобто якщо помилка трапляється, вона засвоюється через усі сигнальні системи). Найтиповіші відхилення від норми — це неправильні відмінкові форми іменників; ступенювання прикметників; вживання дієприкметників на *-учий, -ючий*; лексичні й граматичні кальки.

Мовний образ української реклами часто спричинює негативну реакцію також через *неестетичність* і *неетичність* висловлення, нав’язування стереотипів розкутої манери спілкування з уживанням двозначних висловлень, непристойних натяків. Водночас маємо зразки реклами, яка, апелюючи до культурного досвіду, викликає позитивну лінгвореакцію: *Кредити ... не золоті, а прості! Прості та прозорі умови кредитування; Прийшов, побачив і ... купив!*

Мовні хиби реклами дуже стійкі. І лінгвісти поки що не мають важелів практичного впливу на рекламотворців та рекламодавців. Можливо, ситуація зміниться тоді, коли самі рекламотворці розглядатимуть свій продукт не тільки як маркетинговий прийом, інструмент маніпуляції, а й як засіб коректної комунікації між виробником і споживачем.

Д. ф. н. **С.О. Соколова** (Київ) у доповіді «**Об’єктивні та суб’єктивні критерії оцінювання білінгвізму: вплив територіальних чинників**» сконцентрувала увагу присутніх на критеріях оцінювання білінгвізму в сучасних умовах. Зокрема, зазначено, що удержавлення української мови в Україні відбувається в умовах реального бі- та полілінгвізму як окремих громадян, так і суспільства загалом. Проблема двомовності населення України останнім часом набула ще й додаткового політичного значення, тому ретельне вивчення всіх чинників, які впливають на вибір мови спілкування на рівні суспільства, його окремих спільнот та конкретних індивідів, набуває особливої ваги для випрацювання тактики держави в річищі заявленої стратегії — практичного набуття українською мовою статусу єдиної державної мови в Україні.

Велика кількість російськомовних мешканців східних областей — це українці і представники інших етносів зі втраченою мовною ідентичністю. У західних областях мовна самоідентифікація українців наближається до 100 %, проте досить висока й серед росіян. За результатами опитування студентів різних регіонів України встановлено, що інфор-

манти, які оцінили себе як таких, що вільно володіють українською та російською мовами, — це дуже різномісна група залежно від регіону.

Характеризуючи мовну ситуацію і мовні преференції мешканців різних регіонів, потрібно зважати на суб'єктивність їхньої самооцінки, зокрема й територіально зумовлену. Майже половина опитаних номінально двомовних мешканців східного регіону переважно завищує рівень своєї компетенції в українській мові, яка для багатьох є другою, вивченою. Однак саме визнання ними своєї двомовності нерідко свідчить про потенційну готовність спілкування українською за наявності певних стимулів. Констатація комфортності спілкування обома мовами половиною номінально двомовних створює передумови для збільшення балансу їхнього спілкування українською мовою за умови забезпечення відповідного мовного середовища. Мешканці заходу, проголосивши вільне володіння двома мовами, на практиці є переважно українськомовними, чому сприяє й мовне середовище.

Унаслідок подій останніх місяців у нашій країні спостерігаємо досить потужні міграційні процеси, у яких бере участь передусім російсько- або двомовне населення Сходу, тому потрібні нові макро- і мікросоціолінгвістичні дослідження в нових реаліях для випрацювання адекватної тактики реального удержавлення української мови.

Із підсумковим словом про роботу Пленуму виступив директор Інституту української мови НАН України, д. ф. н., проф. **П.Ю. Гриценко**, який високо оцінив виголошені доповіді й наголосив на актуальності та перспективах окресленої проблематики.

У обговоренні доповідей узяли участь чл.-кор. НАН України, д. ф. н., проф. **В.В. Німчук**, чл.-кор. НАН України, д. ф. н., проф. **С.Я. Єрмоленко**, чл.-кор. НАН України, д. ф. н., проф. **Н.Ф. Клименко**, д. ф. н., проф. **В.М. Лопушинський**, д. ф. н., проф. **Л.Т. Масенко**, д. ф. н., проф. **К.Г. Городенська**, д. ф. н., проф. **В.М. Мойсієнко**, д. ф. н., проф. **Н.М. Сологуб**, д. ф. н., проф. **Л.О. Ткач**, к. ф. н. **Н.Г. Горголюк**, к. ф. н. **І.С. Гнатюк**, к. ф. н. **І.Д. Фаріон**, які наголосили на:

1) державотвірній функції мови як глобальній проблемі, яку потрібно розв'язувати спільними зусиллями;

2) створенні департаменту з мовної політики, який утверджуватиме державний статус української мови;

3) ролі «Просвіти» у суспільному житті, відродженні Товариства української мови на місцях (у школах, вишах);

4) активній співпраці співробітників Інституту української мови з кафедрами вишів, спілкуванні в соціальній мережі на новоствореній сторінці «Державна мова»;

5) анкетуванні в м. Житомирі — українськомовному місті, актуалізації мовної політики «Свободи»;

6) популяризації української книги за кордоном;

7) викладанні у вишах лише державною мовою, унесенні змін до Закону про ЗНО.

На Пленумі Наукової ради «Українська мова» прийнято ухвалу.

УХВАЛА

**Пленуму Наукової ради «Українська мова»
на тему «Українська мова як державна»
від 20 листопада 2014 року**

Заслухавши та обговоривши доповіді провідних українських мовознавців, Пленум Наукової ради «Українська мова» констатує, що сьогодні в незалежній Україні, яка виборює своє європейське демократичне майбутнє, українська мова, хай і не так активно та послідовно, як би належало, але зміцнює свої позиції як державна мова, намагаючись набувати прав-обов'язків інтегратора багатонаціонального українського суспільства.

Розв'язання мовного питання в Україні — процес досить складний і суперечливий. Задля зняття зумисне створеної напруги в суспільстві сьогодні особливо актуальними є чітко визначені й прозорі настанови щодо мовної розбудови України, яких очікують громадяни від її найвищої законодавчої та виконавчої влади. У зв'язку з цими проблемами Пленум ухвалює:

Звернутися з листом до Конституційного Суду України з такими пропозиціями:

а) ствердити непорушність 10-ї статті Конституції України в тій її частині, що стосується української мови як державної; завершальну частину цієї статті, у якій виокремлено з-поміж мов меншин російську мову: «В Україні гарантується вільний розвиток, використання і захист російської, інших мов національних меншин» сформулювати так: «В Україні гарантовано вільний розвиток мов національних меншин»;

б) скасувати закон Ківалова-Колесніченка;

в) створити перспективну й несуперечливу державну програму мовного будівництва в Україні.

Науковій раді «Українська мова» скоординувати зусилля фахівців Інституту української мови НАН України, кафедр української мови та українознавства вищих навчальних закладів України на випрацювання наукових засад мовної політики.

Науковій раді «Українська мова» визначити пріоритетні напрямки соціолінгвістичних досліджень, організувати розгортання цих досліджень; напрацьовані матеріали та узагальнення викласти в серії видань «Українська соціолінгвістика».

Звернутися до Президента України Петра Порошенка з вимогою відкликати з його проекту Закону України «Про внесення змін до Конституції України» (від 2 липня 2014 року, вих. №1-1/488) зміни до Статті 143, де передбачено право сільським, селищним, міським, районним, обласним радам надавати **статус спеціальної російській мові** та іншим мовам національних меншин України.

Звернутися до Кабінету Міністрів України з пропозиціями:

а) затвердити департамент (комітет) із захисту державної мовної політики, надавши йому право контролю за дотриманням державного статусу української мови;

б) скасувати оподаткування українськомовної книжкової продукції;

в) створити за кордоном центри з пропаганди мовно-культурних надбань українців.

Звернутися до Президії НАН України з проханням порушити перед Кабінетом Міністрів України питання про затвердження нового складу Української правописної комісії, яка б почала працювати над новою редакцією «Українського правопису».

Українським мовознавцям — академічним працівникам та викладачам вищих навчальних закладів — давати професійну відсіч випадкам щодо української мови та українців.

Викладачам університетів практикувати спецкурси та спецсемінари, які б навчили студентів протистояти викликам українського сьогодення, підвищувати престиж державної української мови.

Українським мовознавцям активніше впливати на інформаційний простір через державні центри.

Інституту української мови НАН України постійно контролювати мовне оформлення підручників загальноосвітніх шкіл України.

Викладачам вищих навчальних закладів домагатися збільшення кількості годин для викладання історії української літературної мови та діалектології.

Науковій раді «Українська мова» опублікувати матеріали Пленуму окремим виданням.

На Пленумі прозвучало також повідомлення про схвалені Науковою радою «Українська мова» теми докторських та кандидатських дисертацій (к. ф. н. Н. О. Яценко).

Ніна ЯЦЕНКО (м. Київ)

Статтю отримано 13.01.2015

Nina Yatsenko

Institute of Ukrainian language of National Academy of Sciences of Ukraine, Kyiv

“UKRAINIAN LANGUAGE AS THE STATE LANGUAGE”:

PLENARY SESSION OF THE SCIENTIFIC COUNCIL

“UKRAINIAN LANGUAGE” (November 20, 2014, Kyiv)

The article presents a summary of the participants lectures, pronounced on the Plenum of the Scientific Council of the “Ukrainian language” which was devoted a theme “Ukrainian language as the state”. The plenary session was organized by the Institute of Ukrainian language of NAS of Ukraine and spent it on 20 November 2014.

Decisions of the main problems noted by scientists in the discussion of the reports were directed to the proper departments of universities of Ukraine for an acquaintance.

Key words: language development of Ukraine, the Ukrainian language as the state, the Decree of the Plenum.